Република Србија
УПРАВНИ СУД
19 У 6633/11
03. 09.2012. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Жељка Шкорића и Павела Јонаша, чланова већа, са судским саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... бр. ..., коју заступа пуномоћник Милан Милосављевић, адвокат из Београда, ул. Костолачка бр. 50, против решења Војне поште 1102 Београд Уп-2 бр. 25-2 од 13.05.2011. године, у предмету радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 03.09.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Војне поште 1102 Београд Уп-2 бр. 25-2 од 13.05.2011. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог органа за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца поднета против Наредбе команданта Централне логистичке базе број 4289-1 од 18.03.2011. године којим тужиоцу, интендантском воднику 1. класе, на располагању у 4.складишном батаљону, Централне логистичке базе, са даном 10.04.2008. године престаје професионална војна служба, јер је на располагању провео 6 месеци и има мање од 20 године панзијског стажа, а потребе службе захтевају његов престанак сужбе, услед организацијско мобилизацијских промена, с тим што му се признаје право на једнократну новачну накнаду у висини 24 бруто плате, коју је остварио у последњем месецу пре престанка службе, а која исплата 24 бруто плате је извршена на основу решења ВП 2080 Кнежевац (Београд), инт.бр. 1173-1 од 11.04.2008. године, с тим да се наредба достави тужиоцу одмах.

У тужби поднетој Управном суду дана 16.06.2011. године, због повреде одредаба Закона о општем управном поступку, погрешно и непотпуно утврђеном

чињеничном стању и погрешне примене материјалног права, тужилац оспорава законитост решења туженог органа. Истиче да Наредба првостепеног органа не садржи разлоге за престанак професионалне војне службе, тј. из исте се не може закључити које су то потребе службе захтевале да тужиоцу престане професионална војна служба, чиме је повређена одредба члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, јер, иако је донето у поновљеном поступку, не садржи у потпуности утврђено чињенично стање, разлоге који су били одлучни при оцени доказа и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Истиче да је чланом 111 Закона о Војсци Србије прописано да официр, односно подофицир коме служба престаје због потребе службе може бити упућен на преквалификацију за цивилно занимање или послове, а што у конкретном случају тужиоцу није понуђено, с обзиром да се тужилац изјаснио да жели да остане и даље у професионалној војној служби, те да прихвата све врсте дужности у Војсци. Указује да се дуже време налазио на боловању и лечењу, те да није имао статус у служби на лечењу и боловању, јер је тужилац доставио медицинску документацију која потврђује његове наводе. Наводи да надлежни старешина, на положају команданта батаљона није поступио, сходно члану 75. став 4. и члану 115. став 1. и 2. Закона о Војсци Србије и није тужиоца упутио на оцену способности за службу у професионалној војној служби, а што је према наведеним одредбама Закона био дужан. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење, као и Наредбу првостепеног органа, поништи, те наложи туженом органу да тужиоцу надокнади трошкове управног поступка у износу, у складу са важећем АТ и ТТ.

У одговору на тужбу, тужени орган је понављајући разлоге из образложења оспореног решења остао у свему при датим разлозима и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану. У одговору на тужбу тужени орган је навео и да му, сагласно члану 66. Закона о управним споровима, као и члану 74 истог Закона, који се примењује на основу члана 158. Закона о парничном поступку припадају трошкови за састав одговора на тужбу у износу од 10.000,00 динара.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета нашао:

Тужба је основана.

Према образложењу оспореног решења, у проведеном поступку је утврђено да је тужилац Наредбом команданта ЦЛоБ од 03.05.2007. године био распоређен на дужност референта Интендантске службе у месту службовања ..., али да та Наредба није реализована,

јер тужилац није предао дужност руковаоца у 1. одељењу 205. интендантског складишта, 2. складишног батаљона, Централене логистичке базе, на коју је до тада био постављен. Даље се наводи да су ове чињенице утврђене из садржине Наредбе команданта ЦЛоБ број 127-35 од 03.05.2007. године, те извештаја о предаји дужности по тој наредби, којима је као јавним исправама поклоњено пуно поверење, при чему је командант ЦЛоБ дана 06.09.2007. године донео нову Наредбу, којом је тужиоца ставио на стању у служби на располагању, а која је уручена тужиоцу 28.09.2007. године. При томе, актом Управе за људске ресурсе, на који се у образложењу оспореног решења позива тужени орган, а за који првостепени орган наводи да је заведен под инт.бр.1930-2 од 15.06.2010. године, и који се налази у списима предмета, је обавештена Управа за логистику да није постојала могућност да тужилац, у периоду од 06.09.2007. године до 10.04.2008. године, буде адекватно постављен, у складу са тада важећим Законом о Војсци Југославије („Службени лист СРЈ“, број 43/94...3/02 и „Службени лист СЦГ“, број 7/05 и 44/05). Због наведеног, тужени орган налази да је поступак доношења првостепеног решења правилно спроведен, да је првостепени орган потпуно утврдио све релевантне чињенице и околности, па је приликом доношења одлуке на утврђено чињенично стање правилно применио одредбе материјалног прописа - одредбе члана 110. став 4. Закона о Војсци Србије („Службени гласник РС“, бр. 116/07 и 88/09), због чега је жалба неоснована, те се одбија у целини.

Међутим, по налажењу Управног суда, оспореним решењем повређен је закон на штету тужиоца. Наведено, јер у образложењу оспореног решења нису дати разлози, уз позивање на пропис, из кога произилази да о чињеницама које се наводе у акту Управе за људске ресурсе од 15.06.2010. године орган, који је издао тај акт, води службену евиденцију, те у вези са тим нису дати разлози из којих произлази да је тај акт, којим се обавештава Управа за логистику да није постојала могућност да се тужилац, у периоду од 06.09.2007. до 10.04.2008. године, адекватно постави, у складу са Законом о Војсци Југославије, Законом о Војсци Србије и Уредбом о стањима у служби и унапређивању професионалних официра и професионалних подофицира („Службени лист СРЈ“, број 87/93...44/02 и „Службени лист СЦГ“, број 6/04),исправа која, како то тужени орган налази, има значај јавне исправе, у складу са чланом 161. став 2. Закона о општем управном поступку, у вези става 2. истог члана Закона. При томе, из списа предмета се види да у акту од 15.06.2010. године нису наведени прописи на основу којих њен издавалац води службену евиденцију, односно да је баш тај орган надлежан да води службену евиденцију о чињеницама, које су у том акту садржане. Стога, овај суд налази, да оспорено решење не садржи разлоге из којих произлази да је правилно, на основу члана 110. став 4. Закона о Војсци Србије, те наведеног акта Управе за људске ресурсе од 15.06.2010. године, наредбом првостепеног органа, тужиоцу, као подофициру, престала служба по потреби службе, с обзиром да је на располагању провео 6

месеци и да није испунио услове за пензију. Због наведеног, чињенице, разлози, те правни прописи из образложења оспореног решења не упућују на правилност одлуке дате у диспозитиву, па је оспорено решење донето уз битну повреду правила поступка из члана 199. став 2. у вези члана 235. став 1. Закона о општем управном поступку Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", број 30/10).

Такође, тужени орган иако дужан није ценио све наводе жалбе тужиоца изјављене на наредбу првостепеног органа, а посебно навод да је претпостављени старешина 19.03.2008.године, актом 35-1, захтевао да се тужилац упути лекарској комисији ради оцене његове способности за професионалну војну службу, али да надлежни старешина, на положају команданта батаљона, није тужиоца упутио на оцену способности за службу у Војсци Србије, саглсно члану 75. став 4. Закона о Војсци Србије, будући да се тужилац налазио на боловању више од 6. месеци за последње две године. Због тога је, по оцени Суда, тужени орган учинио и битну повреду правила поступка из члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, према коме се у образложењу другостепеног решења морају оценити сви наводи жалбе, а ако првостепени орган у образложењу свог решења правилно оцени наводе који се у жалби износе другостепени орган се може позвати на разлоге првостепеног решења.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе. Ово стога што је одлука суда у предметној управној ствари заснована на утврђеном постојању повреда правила поступка од стране туженог органа које су од утицаја на законитост оспореног решења, а које је тужени орган дужан да отклони у поновном поступку одлучивања по жалби, због чега нису испуњени услови да Суд мериторно реши ову управну ствар, како то тужилац тужбом тражи.

Налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу члана 40. став 2. у вези члана 42. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС“, број 111/09), одлучио као у ставу првом диспозитива ове пресуде, с тим што су примедбе суда из образложења пресуде обавезне за тужени орган, сагласно члану 69. став 2. истог Закона.

С обзиром да тужилац до доношења одлуке овог суда није определио трошкове спора, према Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени лист СРЈ“, број 44/08...11/02 „Службени лист СЦГ“, број 32/02...57/06 и

„Службени гласник РС“, број 129/07...15/12), Суд је, одлучио као у ставу другом диспозитива ове пресуде, на основу одредби чл. 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, број 72/11) и одбио, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова, при чему тужилац и није тражио накнаду трошкова управног спора, већ је тражио накнаду трошкова управног поступка, о чему не одлучује Суд у управном спору.

Управни суд је, сагласно одредбама чл. 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, број 72/11), с обзиром да је тужба уважена, одлучио као у ставу трећем диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 03.09.2012. године, 19 У 6633/11

Записничар
Весна Карановић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Џакула,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

РР